

Bilag 2.

Finansministeriet

Den 16. februar 1970

Om henvendelsen bemærkes:

a. Danske Bankers Fællesrepræsentation og Danmarks Sparekasseforening henstiller, at udvalget tager bestemmelsen i lovforslagets § 2, stk. 5, hvorefter låneinstitutterne får mulighed for at anbringe de opsparede beløb i de af institutterne udstedte obligationer, op til overvejelse, da man ser med megen bekymring på, at der herved gøres en undtagelse fra bestemmelserne i § 2 i lov nr. 122 af 15. april 1930 (bankloven) og i § 1 i lov nr. 159 af 18. maj 1937 (sparekasseloven). Heri bestemmes, at banker og sparekasser er eneberettigede til ved henvendelse til offentligheden at tilbyde sig som modtagere af indlån. De to organisationer henviser i den forbindelse til, at såvel handelsministeriet som bank- og sparekassetsynet til stadighed med bestemthed har håndhævet de nævnte bestemmelsers overholdelse.

Begrundelsen for at medtage de obligationsudstedende institutter i den foreslåede opsparingsordning har dels været, at dette må antages at forøge opsparingen i henhold til boligsparekontrakter, da der derved kan opnås en relativ høj forrentning, dels at disse institutter har deltaget i opsparingspræmieringsordningen og kapitalbindingsordningen. Det skal endvidere bemærkes, at kredit- og hypotekforeningernes organisationer selv har udtrykt interesse for deltagelse.

Repræsentanter for disse organisationer har under drøftelser om ordningens gennemførelse udtalt, at det i praksis kun vil være muligt at anbringe de opsparede beløb i obligationer, såfremt der i institutterne etableres obligationspuljer, hvori den enkelte sparer har forholdsmæssig andel. Som lovforslaget er udformet, vil der blive tale om månedlige indbetalinger, og det vil ikke være muligt for institutterne at etablere individuelle ordninger med indskrivning af obligationer som under kapitalbindingsordningen og opsparingspræmieringsordningen.

Låneinstitutternes modtagelse af kontante tilskud ses ikke at give anledning til så store principielle betænkeligheder, som det kommer til udtryk i skrivelsen fra de to organisationer, da der er tale om et specielt arrangement til lettelse af den praktiske gennemførelse af en bestemt opsparingsordning og ikke om en generel tilladelse til de obligationsudstedende institutter til at modtage indskud fra offentligheden.

Spørgsmålet har været forelagt handelsministeriet, der har udtalt, at de obligationsudstedende institutters deltagelse i en sådan ordning må betragtes som en undtagelse fra bestemmelserne i banklovens § 2 og i sparekasselovens § 1 for dette specielle tilfældes vedkommende. Dette er understreget ved følgende passus i bemærkningerne til § 2 i lovforslaget:

„Den omstændighed, at de obligationsudstedende foreninger og institutioner herved får mulighed for at modtage kontante indskud, må betragtes som en undtagelse fra bestemmelserne i § 2 i lov nr. 122 af 15. april 1930 og i § 1 i lov nr. 159 af 18. maj 1937, hvorefter banker og sparekasser er eneberettigede til ved henvendelse til offentligheden at tilbyde sig som modtagere af indlån“.

b. Organisationerne har endvidere henstillet, at lovforslaget ændres, således at præmiering efter f. eks. 5 års opsparing kan opnås, uanset om opspareren har opgivet eller har måttet opgive sit boligformål. En sådan ændring vil efter organisationernes opfattelse gøre ordningen mere egnet til at fremkalde nyopsparing.

Efter lovforslagets nuværende udformning kan det opsparede beløb frigives til generel anvendelse 3 år efter første indbetaling, men uden præmietilskrivning. Præmiering vil kunne opnås ved anvendelse af det opsparede beløb til boligformål. Man må være enig med organisationerne i, at incitamentet til at foretage opsparing i henhold til